

Proloog

Serena stond zeven meter boven het meer op de rots-
richel te zingen, met die prachtige stem die mensen tot
tranen toe kon ontroeren.

‘In hemelsnaam, Seri,’ zei ik. ‘Spring nou maar!’

Serena stak haar tong uit. Ze schuifelde dichter naar
de rand en kromde haar tenen eromheen. Ze blies haar
wangen bol, wipte omhoog, zodat haar paardenstaart
heen en weer zwiepte, en dook. Het was zoals gewoon-
lijk een duik die op de Olympische Spelen niet zou mis-
staan, en ze sneed zo soepel door het water dat er nau-
welijks een rimpel op het spiegelende wateroppervlak
verscheen.

Glanzend als een zeehond dook ze weer op. ‘Jouw
beurt, Maya!’

Ik stak mijn middelvinger naar haar op. Ze lachte en
dook weer onder.

Serena was de zwemmer van ons tweeën – aanvoerder
van het schoolteam. Mijn favoriete bezigheid is het niet
echt. Hier met bungelende voeten op een rotsrichel zit-
ten, dat was het deel dat ik leuk vond. Ik koesterde me
in de ochtendzon en genoot van de zwoele lucht van de

nazomer, het volmaakte uitzicht op het kristalheldere meer, de bergen in de verte met sneeuw op de toppen, en de altijdgroene bomen en struiken die zich eindeloos uitstrekten.

Terwijl Serena naar het midden van het meer zwom, tuurde ik met samengeknepen ogen tegen de zon in de richting van het pad, op zoek naar een bekend blond hoofd. Daniel zou ook komen.

Daniel en ik zijn al vrienden sinds ik op mijn vijfde naar Salmon Creek verhuisde. En vorig jaar, toen er een schoolfeest werd gehouden waarbij de meisjes de jongens moesten vragen, vond Serena dat we erom moesten loten wie Daniel zou vragen. Ik vond hem aardig, maar niet op dezelfde manier als Serena, dus speelde ik vals om haar te laten winnen. Ze zijn nog altijd bij elkaar.

Terwijl Serena naar me terugzwom, kleedde ik me uit tot op mijn beha en slipje, en liet mijn kleren in de bossen onder me vallen.

'Olala,' riep ze. 'Kijk nu eens: nieuw ondergoed. Heeft je beste vriendin soms medelijden met je gekregen en grotemensenondergoed voor je gekocht?'

'Ja, en het is te hopen voor haar dat ze gelijk had toen ze zei dat het niet doorschijnt als het nat wordt. Anders krijgt haar vriendje een stuk meer van me te zien dan haar lief is.'

Serena lachte. 'Dat zal wel loslopen. Wit staat je goed. Het steekt mooi af tegen je zongebruinde huid.'

Ik schudde mijn hoofd naar haar en vlocht mijn lange zwarte haar. Ik had geen zongebruinde huid. Ik ben indiaans. Mogelijk Navajo. Ik ben als baby geadopteerd en mijn moeder was destijds niet in de buurt om achtergrondinformatie te leveren.

Ik klom verder omhoog en bleef staan op een rots die boven het meer uitstak.

Terwijl ik daar stond te balanceren, riep Serena: 'Hé, je ziet je moedervlek in die lage heupslip. Heb je je ouders al gevraagd of je die tattoo mag?'

Mijn vingers gleden naar de moedervlek op mijn heup. Hij zag eruit als een verbleekte pootafdruk, en ik wilde hem laten tatoeëren om hem duidelijker zichtbaar te maken.

'Misschien als ik zestien ben, zegt mijn moeder. Mijn vader zegt als ik zestig ben.'

'Hij trekt wel bij!' Ze draaide zich om en liet zich op haar rug drijven. 'Dat doet hij altijd. Je zou het volgend jaar voor je zestiende verjaardag kunnen doen. Dan vragen we je moeder of ze ons meeneemt naar Vancouver en maken we er een weekendje van. Dan neem ik er ook een. Ik wil een nachtegaal midden tussen mijn borsten, zodat als ik het podium op stap in mijn sexy jurkje met een decolleté tot aan mijn...'

Plotseling begon ze wild met haar armen te zwaaien. 'Maya!'

Ze ging kopje-onder. Verdween helemaal onder water, alsof ze door een vishaak naar beneden werd getrokken.

Ik dook het meer in, en kwam plat op mijn buik terecht. De klap kwam zo hard aan dat ik naar adem hapte van pijn. Water liep in mijn mond en neus.

Op z'n hondjes peddelde ik zo snel ik kon het meer op. Ik kon aan de kringen zien waar Serena onder water was verdwenen. Bij elke onhandige zwemslag leken ze verder weg.

Al watertrappelend keek ik om me heen. 'Serena?'
Geen antwoord.

‘Als dit een geintje is om me het water in te krijgen, dan is het gelukt,’ zei ik, en ik hoorde mijn stem trillen.

Toen ze geen antwoord gaf, dook ik onder. Zodra mijn hoofd onder water kwam, raakte ik in paniek, zoals altijd – mijn instinct waarschuwt me dat dit onnatuurlijk en gevaarlijk is, dat ik naar boven moet omdat ik anders verdrink.

Het gewoonlijk zo heldere meer was bruin van omgewelde aarde, en ik zag geen hand voor ogen.

Ik schoot weer boven het wateroppervlak uit.

‘Help!’ riep ik. ‘Iemand! Help!’

Ik dook opnieuw, blindelings en in paniek, vurig hopen dat mijn hand of voet niet langs Serena zou strijken.

Ze is al veel te lang onder water.

Nee, dat was ze niet. Serena kon haar adem belachelijk lang inhouden. Vorig jaar hebben we de tijd opgenomen tijdens een zwemfeestje, en ze bleef vijf minuten onder water, totdat de coach kwam aanrennen en haar dwong boven te komen.

Ik kon mijn adem nog geen minuut inhouden. Ik kwam opnieuw naar lucht happend boven.

‘Maya!’

Ik keek naar de oever waar de kreet vandaan kwam. De zon schitterde op de rotsen en ik knipperde met mijn ogen. Vervolgens zag ik blond golvend haar en een flits van gebruide huid toen Daniel zijn shirt uitrukte.

‘Serena!’ riep ik. ‘Ze is onder water verdwenen en...’

Mijn voet bleef ergens aan hangen. Ik probeerde hem los te trekken, maar iets klemde zich rond mijn enkel. Ik ging gillend kopje-onder. Mijn mond vulde zich met water toen het meer zich boven mijn hoofd sloot.

Ik vocht, schoppend en om me heen slaand, en graai-

de naar wat het ook was dat me vasthield. Mijn vingers streken langs iets zachts, en mijn hersens krijsten: Serena! Ik probeerde haar vast te grijpen, maar ik werd verder en verder de diepte in gesleurd, totdat mijn voeten de bodem raakten. Toen liet datgene wat zich om mijn enkels had gewikkeld los.

Ik zette me af en schoot door het modderige water omhoog. Maar zodra mijn voeten loskwamen van de bodem van het meer, wist ik niet meer wat onder en boven was. Alles was donker. Mijn longen brandden. Mijn hoofd bonsde. Ik bleef me een weg naar boven worstelen. Lieve god, laat dit naar bóven zijn.

Eindelijk kwam mijn hoofd boven water. Ik voelde het zonlicht en de koele lucht op mijn gezicht, maar ging onmiddellijk weer kopje-onder. Ik probeerde weer boven te komen, maar kon niet blijven drijven; ik leek te zijn vergeten hoe ik moest watertrappelen. Mijn hele lichaam deed pijn. Boven water blijven viel me zo zwaar dat het bijna een opluchting was toen het meer zich weer boven mijn hoofd sloot en een vredige stilte me omhulde.

Ik moest mijn uiterste best doen om de strijd niet op te geven, moest mijn armen en benen dwingen om te blijven maaïen, om mijn hoofd boven...

Armen grepen me vast. Ze leken me naar beneden te trekken en ik stribbelde tegen.

'Maya!' riep Daniel. 'Ik ben het!'

Het kon me niet schelen. Hij moest me loslaten, me met rust laten, me laten ademhalen. Hij sloeg een sterke arm stevig om me heen en begon te zwemmen.

Ik zei tegen Daniel dat hij me moest loslaten, dat ik de oever zelf wel kon bereiken, dat hij Serena moest zoeken – alsjeblijft, zoek Serena. Hij dacht dat ik nog steeds in

paniek was en sleepte me verder mee, totdat hij me uiteindelijk op de rotsen hees.

‘Serena,’ hijgde ik. ‘Zoek Serena!’

Hij hees zichzelf omhoog en liet zijn blik over de oever dwalen. Ik besepte dat hij me niet had gehoord. Mijn god, hij had me niet gehoord.

‘Serena!’ gilde ik. ‘Ze is onder water verdwenen. Ik was haar aan het zoeken.’

Zijn ogen gingen breed open. Hij draaide zich om en dook het water weer in. Ik zat hoestend ineengedoken op de rots terwijl hij het meer op zwom. Ik zag hem duiken en weer bovenkomen. Duiken en weer bovenkomen. Duiken en weer bovenkomen...

Die middag dregden ze het meer en vonden Serena's lichaam. Haar dood werd ‘verdrinking door ongeval’ genoemd. Een gezond tienermeisje, aanvoerder van de zwemploeg, was verdronken. Niemand wist hoe het was gebeurd. Een onderstroom. Kramp. Een bizarre paniek-aanval. Er werd heel wat gegist, maar niemand wist het antwoord.

Al snel was een monument op het schoolterrein het enige wat nog aan Serena herinnerde. Het dorp pakte de draad weer op. Ik niet. Er was iets gebeurd in dat meer, iets wat ik niet kon verklaren. Nog niet. Maar er zou een dag komen waarop ik dat wel kon.

1

Ik stond onder de boom en keek geërgerd omhoog naar de rode lynx met de drie poten.

‘Ik haal je niet naar beneden. Je zit daar vast totdat ik terug ben van school. Misschien heb je dan je lesje geleerd!’

Fitz draaide zich om om aan zijn flank te likken.

‘Heb je geen zin om te luisteren? Waarom doe ik eigenlijk nog moeite?’

‘Diezelfde vraag stel ik mezelf elke dag,’ zei een stem achter me. ‘Het is een goede les in ouderschap!’

Papa liep het trapje bij de voordeur af. Hij was gekleed in een kaki broek en zijn petje met Smokey Bear erop.

‘Oei, een belangrijke dag voor onze parkopzichter,’ zei ik. ‘Je moet zelfs je uniform dragen. Dat zal Hayleys moeder leuk vinden. Ze vindt je er sexy in.’

Papa werd zo rood als zijn haar.

Mama’s lach dreef uit haar studio. ‘Maya Delaney, laat je vader met rust!’

‘Het is waar. Nicole heeft haar horen zeggen dat ze dol is op mannen in uniform, en dat haar deur altijd openstaat mocht pap jou ooit zat worden. Maar dan moet je wel dat petje op.’

Papa maakte ongezonde verstikte geluiden.

Mama lachte alleen maar nog een keer. 'Bedankt voor de waarschuwing. En nu opschieten. Je weet wat er gebeurt als je te laat komt. Daniel wacht niet op je. Je moet er zijn voordat hij weg is.'

'Dat zou een groter dreigement zijn als de wegen beter waren en zijn truck sneller was.'

Een koude neus streek langs mijn hand.

'Zelfs Kenjii weet dat je laat bent,' riep mama. 'Maak dat je wegkomt!'

Ik zwaaide naar het raam van haar studio aan de voorkant van het huis. Toen ik aan het eind van de oprit was, draaide ik me om.

'Pap? Kun jij...'

'De jonge vogeltjes verzorgen omdat jij je weer eens hebt verslapen?'

'Eh... ja. Sorry.' Ik liep achteruit. 'O, en dit weekend gaan we naar Vancouver voor mijn tattoo voor mijn zestiende verjaardag, hè?'

Hij schudde zijn hoofd en liep in de richting van de schuur.

'Ja, loop maar weer weg,' zei ik. 'Waarom krijg ik altijd problemen als ik dat doe.'

'Je krijgt morgen geen tattoo, Maya,' riep mama. 'We hebben het er later nog wel over. En nu wegwezen!'

Papa verdween in de schuur waar ik de gewonde en verweesde dieren houd die hij op het terrein van het park vindt. Ik lap ze op en laat ze dan als het kan weer vrij, of ik breng ze als dat niet kan naar een wildpark. Fitz is de enige uitzondering. Hij was gevangen door een vallenzetter die nog nooit een lynx op het eiland had gezien en mijn vader belde. Nadat Fitz van de amputatie

was hersteld, liet ik hem vrij – tot twee keer aan toe – maar hij kwam telkens terug. Hij had duidelijk gemaakt dat hij van plan was bij ons te blijven, al was het maar vanwege het gratis eten en de bescherming tegen roofdieren die alle vier hun poten nog hadden.

Mijn enige huisdier is Kenjii, een Duitse herder die mijn ouders kochten toen we naar Salmon Creek verhuisden, en ze besloten dat het verstandig was om een hond te nemen als begeleider van een meisje dat graag door de bossen zwierf, waar het wemelde van de beren, poema's en andere dieren die haar per ongeluk voor een lekker hapje zouden kunnen aanzien.

Zou alles anders zijn verlopen als ik Kenjii vorig jaar had meegenomen naar het meer? Serena en ik lieten haar altijd thuis, want als we aan het dollen waren, dacht Kenjii dat we verdronken en probeerde ze ons in veiligheid te krijgen. Misschien had Kenjii Serena kunnen redden.

Ik denk daar veel over na. Ik denk over alles wat er die dag gebeurde veel na. Een halfjaar therapie had me er niet van kunnen overtuigen dat ik het mis heb als ik weer dat ik Serena had kunnen redden.

Ik was niet van plan geweest mijn dag zo te beginnen, dus onderdrukte ik die gedachten tijdens het lopen. Het was een prachtige herfstochtend, ongewoon droog voor dit deel van Vancouver Island. Enorme Canadese den- en ceders flankeerden het onverharde pad dat voor een weg moest doorgaan. De wind liet de zon door zwiepende takken heen dansen, en Kenjii vloog over het pad en probeerde als een puppy op de vlekjes zonlicht te springen. De frisse bries hielp de laatste spoortjes slaap te verjagen, en mijn hoofd klaarde op door de geur van

cederhout en vruchtbare aarde die vochtig was door de dauw.

Het was een stille ochtend, zoals gewoonlijk. Er was hier geen woon-werkverkeer. Wij zijn het enige gezin dat in het park woont. Het is privé-eigendom, net als het hele dorp.

De St. Cloud Corporation kocht het land een paar jaar voordat ik werd geboren, en besloot dat het een ideale plek was voor een uiterst geheim onderzoekscentrum. Het bedrijf bouwde het dorp Salmon Creek voor zijn werknemers.

Er wonen hier minder dan tweehonderd mensen. Ze krijgen hun salaris van de familie St. Cloud. Ze wonen in huizen die eigendom zijn van de St. Clouds. Hun kinderen gaan naar een privéschool die eigendom is van de St. Clouds. Vreemd, ik weet het, maar mij hoor je niet klagen, want het stadje wordt omringd door vele hectares van de meest adembenemende wildernis die je ooit hebt gezien, en die ik mijn thuis noem.

Toen ik vijf was, raakten de St. Clouds hun parkopzichter kwijt en gingen ze op zoek naar een nieuwe. Ze vonden mijn vader, die ranger was in Oregon. Mijn moeder is echter Canadese, uit de Haida Nation, en die baan betekende voor haar een terugkeer naar huis. Voor papa betekende het de kans van zijn leven. Voor mij betekende het opgroeien op de prachtigste plek op aarde.

Het afgezonderde leven heeft echter zo zijn beperkingen, zoals vervoer. Papa bracht me elke dag naar school, maar nu pikt Daniel me met zijn truck op bij de ingang van het park – hij rijdt het liefst zo min mogelijk over de onverharde parkwegen, uit angst dat de roest die zijn pick-up bij elkaar houdt lostrilt.

Strikt genomen is het park open voor publiek, maar dat is alleen omdat het een van de verkoopvoorwaarden was. Laten we het erop houden dat de St. Cloud Corporation niet echt de rode looper uitlegt voor toeristen. Het park biedt minimale voorzieningen. Hetzelfde geldt voor het dorp zelf. Het is de St. Clouds niet gelukt om elk vakantiehuisje en elke camping tussen de stadsgrens en de bestaande gemeenschappen op te kopen, dus komen er wel 'zomergasten' – kampeerders en huurders van vakantiehuisjes die voor hun basisbehoeften, zoals boodschappen en benzine, naar Salmon Creek komen.

In deze tijd van het jaar zien we echter zelden een parkbezoeker die niet hiervandaan komt. Dus toen ik een vrouw hoorde gillen, was mijn eerste gedachte dat er een vrouwtjespoema het park in was gedwaald, in de hoop een gewillig mannetje te vinden.

Kenjii's oren schoten naar voren. Ze leek niet al te bezorgd, wat bij een andere hond zou doen vermoeden dat het geen poema was. Mijn ouders kochten een grote hond voor me om me tegen de wilde katten op het terrein te beschermen, maar Kenjii was waarschijnlijk de enige hond op het eiland die geen enkele interesse in ze had. Bij beren, wolven, dassen en vossen schoot ze in de rol van waakhond. Maar niet bij wilde katten.

Dus toen ik een poema ontwaarde die languit op een dikke tak van een dennenboom vlak bij de ingang van het park lag, was ik niet verrast. Dat kon ik niet zeggen van de vrouw die zich aan de tak boven de poema vastklampte. Zij was degene die gilde. De poema – een oud mannetje met een gehavend oor dat ik Marv noemde – staarde alleen maar naar haar, alsof hij niet kon geloven

dat iemand zo stom kon zijn om in een boom te klimmen om aan een wilde kat te ontsnappen.

Niets in deze bossen was zo majestueus als een poema – een gestroomlijnd, gespierd dier, bijna twee keer zo groot als Kenjii, met een zwartomrande kop en lichtbruine ogen met ronde pupillen. Het is bovendien een van de schuwste dieren in het bos. Maar de vrouw die gillend aan de tak hing, kon dat alles op dat moment niet echt waarderen.

Marv trok zijn lippen naar achteren en grauwde. Slagtanden zo lang als mijn vingers flitsten op, waardoor de vrouw nog harder begon te gillen. Ik stapte de open plek op – ruim buiten bereik van Marvs poten – zwaaide met mijn armen en begon lawaai te maken. Kenjii viel me bij; haar diepe geblaf echode door het bos.

De vrouw hield op met gillen. Marv keek naar me en maakte een geluidje.

‘Ja, ik heb het tegen jou, ouwe jongen,’ zei ik. ‘Ksst! Wegwezen jij!’

Hij keek me aan alsof ik hem had beledigd. Ik schreeuwde en zwaaide nog wat, en zorgde ervoor dat ik achter Kenjii bleef. Ik ben niet bang voor poema's, maar ik heb een gezond respect voor hun vermogen om met één weloverwogen knauw een eind aan mijn leven te maken.

Terwijl ik brulde en Kenjii blafte, sloot een ander geluid zich bij ons aan: het gebrom van een slecht afgestelde motor, gevolgd door getoeter. Een begroeting door een opengedraaid raampje, gevolgd door een vloek toen Daniel zag waarom ik niet buiten het hek stond te wachten. De remmen piepten. Het portier werd opengegooid. Sportschoenen bonsden op de harde aarde.

Dat was het moment waarop Marv besloot dat het tijd was om te vertrekken. Daniel had datzelfde effect op mensen. Hij is niet veel groter dan een meter vijfenzeventig, maar wel tweevoudig worstelkampioen van het eiland, en dat is hem aan te zien. Marv sprong op de grond, raapte zijn waardigheid bij elkaar en glipte de struiken in.

Daniel schudde zijn hoofd terwijl hij het zwarte puntje van de staart van de poema nakeek. 'Heb ik je niet gewaarschuwd dat je niet met de grote poesjes mag spelen, Maya?'

'Het was Marv.'

'Alweer? Is dat niet al de derde keer deze maand? Volgens mij vindt hij je aardig.'

'Kan ik het helpen? Ik ben net kattenkruid.'

De vrouw liet zich langs de takken naar beneden glijden. Ze was misschien begin twintig. Aziatisch. Gekleed in het soort 'ruige buitensportkleding' dat je in Vancouver in de winkelcentra kunt kopen, en echt niet zou moeten dragen op een plek die ook maar enigszins minder beschaafd is.

Ze staarde naar ons. 'De kat. Hij is gewoon... weggegaan.'

'Eh... ja,' zei ik. 'Dat doen ze meestal. Dit was een mannetje, dus hoeft hij geen welpjes te beschermen. Bovendien is hier genoeg eten voor hem te vinden. Toch stel ik voor dat u hem dezelfde dienst bewijst en vandaag uit het park wegblijft.'

Ik liep naar het toegangshek, deed het kistje met pamfletten open, haalde er een folder uit met de titel 'Roofdieren en veiligheid', en overhandigde haar die. Toen haalde ik mijn mobieltje uit mijn rugzak.

‘Ik moet dit melden,’ zei ik. ‘Mijn vader is opzichter van dit park. Elke confrontatie met een poema...’

De vrouw deinsde achteruit. ‘Ik heb geen tijd!’

‘Die poema zwerft hier al een tijdje rond. Hij vormt een probleem. U moet melden dat...’

‘Dat zal ik doen. Later.’

Ze liep naar de weg en ging verder in de richting van het dorp.

‘Blijf op het midden van de weg lopen,’ riep ik haar achterna. ‘Wilde katten houden niet van open terrein.’

Ze zette de pas erin. Daniel had geen woord gezegd, wat vreemd was. Normaal gesproken was hij de eerste om waarschuwingen uit te delen en zich ervan te overtuigen dat iemand ongedeerd was. Maar hij stond daar maar te staan en staarde haar met een vreemde blik op zijn gezicht na.

‘Ja, ze is leuk,’ zei ik. ‘Een heel ander soort katje. Ik zou zeggen: doe je best.’

Hij wierp me een blik toe, maar draaide zich meteen weer met een frons om en staarde de vrouw weer na.

‘Ken je haar?’ vroeg ik.

‘Ik geloof het niet. Ze heeft alleen iets... vreemds.’

‘Eh... ja, inderdaad. Ze klom in een boom om aan een wilde kat te ontsnappen. Ze lijdt aan een ernstige vorm van domheid.’

‘Het is niet grappig!’ Hij wierp een laatste blik in haar richting en gebaarde naar zijn truck om me duidelijk te maken dat ik moest instappen. ‘Doe me in elk geval één plezier: wees voorzichtig als je haar nog een keer tegenkomt.’

Ik vroeg niet wat hij bedoelde. Daniel heeft dat wel vaker – dan ontmoet hij iemand en besluit gewoon dat

hij diegene niet mag. Vorige winter, toen dokter Davidoff en zijn team met het vliegtuig uit de Verenigde Staten kwamen voor hun jaarlijkse bezoek, besloot Daniel dat hij een van de nieuwe teamleden die dokter Davidoff bij zich had absoluut niet mocht, en wilde hij niets met hem te maken hebben.

Mama zegt dat het komt doordat we in zo'n klein dorp opgroeien. Dan vertrouw je vreemdelingen niet zo snel. Maar volgens mij ligt het gewoon aan Daniel. Iedereen heeft zo zijn eigenaardigheden, en Daniel heeft dit. Maar meestal heeft hij gelijk. Dus wanneer hij me waarschuwt bij iemand uit de buurt te blijven, dan doe ik dat.

Hij opende het portier aan de passagierskant voor me. 'Wat galant,' zei ik.

'Nee, het klemt, en ik wil niet dat je er weer als een gek aan gaat staan rukken, en...' Hij zweeg en tuurde naar de weg.

Ik volgde zijn blik. De weg was verlaten.

'Waar is ze...? Verdraaid!' Ik gooide mijn tas naar binnen en liep terug langs de truck. 'Als ze het bos weer in is gegaan nadat ze door een kat een boom in is gejaagd...'

Daniel greep mijn arm vast. 'Niet doen.'

Ik keek naar hem op. Hij tuurde nog steeds naar de weg, met een gespannen, afwezige blik op zijn gezicht, en zijn vingers om mijn arm geklemd.

'Eh... Daniel? Au!'

'Wat nou?' Hij merkte wat hij deed en liet me los. 'Sorry. Bel je vader maar en vertel hem wat er is gebeurd. Als ze het bos weer in is gegaan, dan is dat haar probleem. We zijn al te laat.'

2

Onderweg naar school belde ik mijn vader en vertelde hem over de vrouw en Marv. Zoals Daniel al zei, was dit de derde keer in de afgelopen maand dat ik de oude poema had gezien. Voor mij was dat maar een béétje vreemd. Ik zag meer poema's dan ieder ander die we kenden. Misschien voelden ze aan dat ik in ze geïnteresseerd ben. Dat ben ik altijd geweest. Van alle dieren in het bos waren zij mijn favoriet.

Maar een poema die niet bang is om in de buurt van een mens te komen, geeft reden tot bezorgdheid. Dat Marv die vrouw de boom in had gejaagd, bewees dat hij niet alleen interesse in mij had. Dus vertelde ik het aan papa, en die moest op zijn beurt het hoofd van politie en de burgemeester inlichten. Toen ik na het eerste lesuur naar de vergaderruimte werd geroepen, verbaasde het me niet dat ze er alle drie waren voor een volledig verslag van wat er was gebeurd.

De vergaderruimte was niet ver van mijn klaslokaal. Niets in onze school is ver van elkaar. Het is één verdieping die in twee vleugels is verdeeld: klaslokalen aan de ene kant, docentenkamers en openbare ruimten aan de

andere kant, en het kantoor van het schoolhoofd en de vergaderruimte in het midden. Er zitten achtenzestig leerlingen op de Salmon Creek School – van kleuterschoolleeftijd tot een jaar of zeventien.

Als er minder dan zeventig kinderen op een school zitten, ken je iedereen bij naam. Het houdt tevens in dat iedere leraar – alle vijf – jou, je ouders én je huisdieren bij naam kent.

Er zitten meer leerlingen in de hogere klassen dan in de lagere. Toen de St. Clouds hun onderzoekscentrum bouwden, namen ze personeel aan met jonge gezinnen, en die kinderen zijn nu allemaal tieners. Ik zit in de grootste klas, de combinatiegroep van de bovenbouw.

De St. Clouds geven ons het beste van het beste. Zo hadden ze hun personeel naar een gemeenschap in het midden van de wildernis gelokt door ze het best mogelijke onderwijs voor hun kinderen te beloven. Onze schooltafeltjes zijn aangepast aan onze laptops, die elke twee jaar worden vervangen. Onze aula heeft echte theaterstoelen. Onze kantine heeft een kok en linnen servetten. We hebben een gymzaal, alleen geen zwembad of skatebaan, maar dat is omdat de St. Clouds die voorzieningen op tien minuten lopen in het buurtcentrum hebben gebouwd.

Het klinkt allemaal erg chic, maar dat is het niet echt. Wanneer ik zeg dat Salmon Creek midden in de wildernis ligt, dan meen ik dat. Het is een uur rijden naar de dichtstbijzijnde stad, waarvan de helft van de tijd over verlaten binnenweggetjes door de wildernis. Omdat we zo afgelegen wonen, voelen we ons niet bijzonder, zoals kinderen op privéscholen misschien doen. We zijn hier niet omdat we geweldige cijfers halen, of omdat onze

ouders rijk zijn; de extra voorzieningen waren niet meer dan vanzelfsprekend voor ons. Tegen de tijd dat we de hoogste groepen bereikten, maakten we niet eens meer gebruik van de diensten van de kok van de kantine. We nemen zelf brood mee en gaan daarmee aan de picknicktafels buiten zitten.

Om bij de vergaderruimte te komen, moest ik door het kantoor van het schoolhoofd. Ik zwaaide naar juffrouw Morales, de secretaresse. Pap stond me bij de deur op te wachten en loodste me naar binnen. Burgemeester Tillson stond bij het espressoapparaat. Hij is de vader van mijn vriendin Nicole. Als je niet wist wie het hoofd van politie en wie de burgemeester was, zou je waarschijnlijk verkeerd gokken. Commandant Carling was een kleine blondine, een paar centimeter kleiner dan ik, gekleed in een nette broek en een zijden blouse. De burgemeester was dertig centimeter langer en twee keer zo zwaar, en had een gezicht als een bulldog. Hij droeg een spijkerbroek en een geruit overhemd, dat om zijn middel spande.

Toen ik alles had verteld wat er die ochtend was gebeurd, zei commandant Carling: 'Je vader zegt dat dit niet de eerste keer is dat je een confrontatie met deze zelfde poema hebt gehad.'

'Het park is zijn territorium. Maar de laatste tijd duikt hij vaker op. Ik denk dat hij oud en brutaal wordt. Hij heeft niemand bedreigd. Ik denk dat hij gewoon nieuwsgierig is.'

'Maar daar...' begon mijn vader.

'... gaat het niet om, ik weet het,' zei ik. 'Het probleem is dat als we hem naar een ander deel van het terrein verplaatsen, een andere kat zijn plaats zal innemen. Wat

we het best kunnen doen, is hem een paar keer door dokter Hajek laten verdoven, hem leren dat mensen geen leuk gezelschap zijn.'

Burgemeester Tillson glimlachte naar mijn vader. 'Dat meisje heeft verstand van poema's, Rick. Weet je nog die keer dat ze stokken weggooiden voor een poema?'

De burgemeester vertelde het verhaal nog een keer, alsof iedereen in de kamer het niet al duizend keer had gehoord. Mama was naar buiten gekomen en had gezien dat ik probeerde een jonge poema te laten apporteren – Marv waarschijnlijk.

'... en Maya zegt: "Je hoeft niet bang te zijn, mam. Hij heeft bloed op zijn vacht, dus hij heeft net gegeten. Hij heeft geen honger."'

Commandant Carling lachte, en zei toen dat ik gelijk had. Marv moest leren dat mensen en poema's geen vrienden konden zijn. 'En dat lukt het best door Maya mee te nemen. Zorg ervoor dat hij het verband ziet tussen haar en het verdovingspijlje. Met een beetje geluk is het probleem dan opgelost. Ik geef toe dat hij geen kwaad in de zin lijkt te hebben, maar die plotselinge interesse bevalt me niet.'

'Mij ook niet,' zei pa.

'Goed dan. Dan houden we je niet langer op, Maya!' Burgemeester Tillson stond op. 'Ik hoorde dat je nu gymnastiek hebt, en dat wil je vast niet missen.' Hij zweeg even en zijn stem daalde iets. 'Ik hoop dat we je dit voorjaar weer op de atletiekbaan zullen zien.'

'Daar kunt u op rekenen.'

'Mooi zo. We hebben onze kampioen nodig.'

Hij zwaaide naar de muur met trofeeën. Niet allemaal van mij uiteraard, maar het waren er heel wat, als je de

grootte van onze school in aanmerking neemt. Net als in ons onderwijs krijgen we ook in sport het beste van het beste. Eersteklas materiaal. Topcoaches en de beste trainers werden een paar keer per jaar ingevlogen.

We krijgen geen team bij elkaar voor rugby of hockey, dus concentreert de school zich op atletiek, zwemmen, worstelen en boksen. Op de kleuterschool worden we aangemoedigd om in elk geval aan één van die sporten mee te doen. Ik houd niet van water en zit niet graag boven op iemand, maar wanneer het op rennen, springen en klimmen aankomt, ben ik in mijn element. Het afgelopen jaar had ik echter vrij genomen van het atletiekteam. Na Serena's dood had ik het gewoon niet kunnen opbrengen.

Ik verliet de bespreking. Toen ik terugliep naar het kantoor van het schoolhoofd, struikelde ik bijna over een knul die met zijn stoel vlak bij de deur zat, en stiekem meeluisterde.

Rafael – Rafe – Martinez. De nieuwste leerling van Salmon Creek. In feite onze enige nieuwe leerling in drie jaar. Rijke ouders in omliggende dorpen probeerden hun kinderen op onze school te krijgen, maar ze werden altijd geweigerd. Rafe was niet rijk. Hij woonde met zijn oudere zus in een nabijgelegen huisje dat ze van een ver familielid hadden geërfd. Ik denk dat het bestuur vond dat ze een goede daad moesten verrichten door hem kosteloos op onze school toe te laten, zodat hij niet elke dag uren met de bus zou hoeven te reizen.

Rafe vertelde iedereen dat hij uit Texas kwam. Dat was klatskoek. Ik was een zomer omgegaan met een knul uit Texas, en van Rafes lijkige manier van praten klopte helemaal niets. Zijn achternaam deed vermoeden dat hij

een latino was, en dat klopte ook wel met zijn uiterlijk, maar door zijn hoge jukbeenderen en amberkleurige ogen dacht ik eerder dat hij indiaans was. Hij was iets groter dan Daniel, slank, met zwart haar dat net over de kraag van zijn leren jack hing. Een verschoten spijkerbroek en lage motorlaarzen maakten het beeld compleet: de Rebelse Amerikaanse Tiener.

Het was een type dat we niet vaak zagen op onze school, en de andere meisjes waren er idolaat van. Niet dat Rafe die toegevoegde waarde nodig had. Aangezien we al sinds de kleuterschool met dezelfde jongens in de klas zitten, was Rafes nieuwigheidsfactor al reden genoeg om de meisjes over elkaar heen te laten struikelen. Hij was de stoere bink van het dorp. En hij wist het.

Toen ik hem tegen het lijf liep, zei ik beleefd: 'Hoi,' en probeerde me langs hem te wurmen.

'Hé, hoi.'

Hij grijnsde, en ondanks mezelf voelde ik gefladder in mijn buik. Rafe was geen stuk, maar hij had een heel sexy scheve glimlach en ogen die een meisje aankeken alsof hij er nooit eerder eentje had gezien. Wanneer hij dicht bij je stond, durfde ik te zweren dat hij hitte uitstraalde. En Rafe stond altijd dicht bij je.

Toen ik wilde weglopen, wees hij met een gekromde duim naar de vergaderkamer. 'Is Barnes daarbinnen?' vroeg hij. Hij bedoelde het schoolhoofd.

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik heb hem niet gezien. Maar juffrouw Morales is er wel.'

'Ja, ik heb haar gesproken. Ze zegt dat ik met Barnes moet praten. Ik ben deze week één keer te vaak te laat gekomen.'

Daar was die flitsende grijns weer, alsof hij door te laat

op school te komen een plekje in de eregalerij van slechteriken had verdiend.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei ik. ‘Je hebt niet veel gemist.’

Hij ging zo dicht naast me lopen dat zijn knokkels langs de mijne streken. ‘Ik heb gehoord dat je een *close encounter of the wild kind* hebt gehad.’

‘Mm-mm.’

‘Morales zegt dat jij meer bergleeuwen hebt gezien dan ieder ander hier. Dat ze praktisch bij je op de stoep staan in de hoop op een schoteltje melk of een aai over hun kop.’

Hij bedoelde poema – we zeggen hier geen bergleeuw.

‘Ik woon in het park,’ zei ik. ‘Ik zal nog veel vaker wilde dieren te zien krijgen.’

‘Maar toch, bergleeuwen... Zelf heb ik er nog nooit eentje gezien.’ Hij wierp me een zijdelingse blik toe. ‘Zou jij daar verandering in kunnen brengen?’

Vergeet het maar, dacht ik, maar ik liep gewoon door.

‘Ik ben ook nog nooit in dat park van jullie geweest,’ zei hij. ‘Wat vind je ervan als ik vanavond langskom? Misschien kunnen we een stukje lopen, op zoek gaan naar grote katten, kijken hoe de sterren tevoorschijn komen...’

Ik lachte. ‘Hebben dat soort zinnnetjes óóit weleens effect?’

Hij lachte alleen. ‘Je kunt het een jongen niet kwalijk nemen dat hij het probeert.’

Dat kon ik in feite wel. Rafe flirtte niet alleen maar, hij maakte meisjes ook zo het hoofd op hol dat ze verliefd op hem werden, en richtte zijn pijlen dan weer op iemand anders. Ik noemde hem een casanova met ADHD. Daniel vond dat grappig. Ik kon er niet zo om lachen.

Zou ik beter over hem denken als hij doorzette en bij al die meisjes scoorde? Nee, maar hij leek op een kat die met een muis speelt – zonder bedoeling om er een maaltijd van te maken. Alleen maar een beetje heen en weer meppen, totdat de prooi gewond en verdoofd is, en dan verveeld wegslechteren.

Toen hij hier pas was, heeft hij bij mij ook een poging gewaagd. Toen ik hem afwees, leek hij de hint te begrijpen en viel hij me niet meer lastig. Was dat alleen maar uitstel van executie geweest? Ik hoop het niet.

‘Maya?’ riep een zachte stem.

Ik keek op en zag Nicole Tillson, de dochter van de burgemeester, bij haar kluisje staan. Ze keek met een bezorgde blik in haar blauwe ogen van mij naar Rafe. Ik vormde geluidloos de woorden: ‘Red me’, en haar elfengezigtje lichtte op in een grijns.

Ze draafde op ons af. ‘Goddank dat ik je heb gevonden. Heb jij dat hoofdstuk gelezen voor geschiedenis? Ik was halverwege toen Hayley riep, en ben er daarna niet meer aan toe...’ Haar ogen gingen breed open, alsof ze Rafe nu pas zag. ‘O, hoi Rafe. Vind je het erg als ik Maya’s hersens even leen? Ik heb ze dringend nodig.’

Ze greep mijn arm en trok me weg voordat hij antwoord kon geven. ‘Oké, het eerste deel ging over de Tweede Wereldoorlog, hè? Ik ben gekomen tot aan...’

Ze bleef nog een poosje doorbabbelen en wierp toen een blik over haar schouder. ‘Oké, hij is weg.’

‘Dank je.’

‘Graag gedaan. Ik weet dat je hem niet zo graag mag...’ Ze keek naar me op. ‘Toch? Ik bedoel, ik neem aan van niet, anders had je me niet gevraagd je te redden, maar als ik het mis heb...’

‘Nee. Hayley mag hem hebben.’

‘Mooi zo. Heb je vandaag je lunch bij je? Zo niet, dan kunnen we misschien met z'n allen naar de Blender gaan. Ik trakteer. Mijn moeder heeft me eindelijk betaald voor dat extra werk dat ik in de kliniek heb gedaan!’

We bleven bij haar kluisje stilstaan, zodat ze het boek kon pakken waar ze voor was gekomen. Ik moest haar daarbij helpen. Ik ben maar een meter vijftien, maar Nicole is minstens tien centimeter kleiner dan ik, en de jongens vonden het leuk om haar boeken zo hoog te leggen dat ze er niet bij kon.

Nicole zat in de zwemploeg en bij het koor, dus was ze meer Serena's vriendin geweest dan de mijne. Daar kwam verandering in nadat Serena was gestorven. We hadden elkaar als een soort vervangende vriendin aangenomen. Het was geen geweldige combinatie – we hadden niet veel met elkaar gemeen, maar het vulde een leegte.